

riki, kder vladarijo liberalci in frajmavrerji. Žalostno in sramotno pa je bilo lansko preganjanje sv. Cerkve na Nemškem, Ruskem, Laškem in v Braziliji. Cerkva je veliko trpela, a premagali nje niso nikder.

Začnemo tedaj novo leto nezadovoljni sicer, toda ne brez veselega upanja, da bo bolje. Tedaj: veselo novo leto!

Slomšekov spomenik.

Pred 10 leti začeto delo stavljenja Slomškovega spomenika se bliža vendar enkrat svojemu izvršenju. Ožji odbor je sedaj v stanu poklicati občni zbor. Občni zbor za Slomšekov spomenik je tedaj na 11. januarja ob 2. uri popoldne pozvan na zborovanje v novo najetih prostorih čitalnice Mariborske v Šrameljevej hiši. Vsled ustave od 15. nov. 1865, podpisane od dr. Vogrina, Jož. Jedličke, dr. Ulage in dr. Serneca, pozvani so 1. vsi dekani na Slovenskem. 2. vsi predsedniki čitalnic. 3. vsi uredniki slovenskih časnikov in 4. drugi imenitni domorodci n. pr. Dav. Trstenjak, M. Glaser, Ig. Orožen, dr. Vošnjak, Čolnik, Šnirh, korvikar Pirc v Gorici, g. Simonič pri sv. Lovrencu in Slovanska beseda na Dunaju.

Ožji odbor je pripravil ploščo nagrobno, ploščo za rojstni dom, sliko za steno pri krstnem kamnu v Ponkvi, krasen naris načrta za glavni spomenik v gotičkem slogu od arhitekta Hartl-na in 24" visok model 5 $\frac{1}{2}$ ' visoke podobe Slomškove iz kararskega marmorja od g. Zajca v Ljubljani. Natančniši načrt objavimo prihodnjič. Slovenske liste prosimo uljudno, naj vzamejo ovo povabilo na blagovoljno znanje.

V Mariboru 29. dec. 1875.

Ožji odbor Slomškovega spomenika.

Svetolotne pridige v Mariboru prepovedane. Za dostojn sklep svetega leta bil je pozvan jezuit č. o. Forstner, da bi od 25.—31. decembra v stolni cerkvi pridigoval. Ljudje so se tega že pristrčno veselili. Toda mariborski mestni zastop je pridige strogo prepovedal in zažugal jezuita, če pride, takoj po policajih pograbititi in iz mesta zapoditi. Svoj sklep je zagovarjal z večimi razlogi, ki se pa nam vsi jalovi in piškavi zdijo. Pravi: po številnem udeleževanju pridig bi se utegnila kužna bolezen, škrlat, še bolj po mestu raznesti. Čudno, zakaj pa mestni zastop pri tej kužni bolezni ničesar druga ne stori? Zakaj ne razpusti šol, ne zapre krčem in štacun . . . da, zakaj ne razžene vsega mesta? No, zato ne, ker nevarnost škrlata sedaj v Mariboru ni tolika. Nek zdravnik nam je izpovedal, da so mu samo 3 na škrlatu zbolele osebe zvane. Na dalje pravi mestni zastop, da bi utegnili delavci, ki so sedaj brez zaslužka — mestni zastop jim daja lepo (?) ime: žlota ali družal — če pride jezuit, napraviti rabuko in revolucijo, katero bi komaj vojaki zatreti zamogli. To pa je še menj verjetno. Delavci bodo menda bolj

željni dobiti dela in zaslužka, kakor pa na veselje nekaterih brezvernikov, lačni razsajati zoper nedolžnega jezuita. Sicer pa mislimo, da je mestni zastop tukaj slabo skrbel za javno čast Maribora. Kajti drugod: v Gradcu, na Dunaju . . . so letos jezuiti pridigali, pa ni nastala nobena revolucija. Le Maribor bi bil po izpovedanju mestnega zastopa puntarske družali poln?

Sicer pa pustimo nadalješno razpravljanje nevkretnega dogodka; mestni zastop je svoje dosegnil — in dostojn sklep svetega leta v Mariboru zabranil! Tako jest!

Jetnik v Ostrovem nadškof in zdaj kardinal grof Ledohovski bodo 3. februarja prestali svojo dveletno ječo, kamor so jih kruti Prusi zaprli, ker niso hoteli jim bolje pokorni biti, kakor Bogu. Ravno je francoski pisana knjiga, ki na sramoto pruski pravičnosti pripoveduje svetu grofa Ledohovskega slavno življenje in grozno mučenje, ki ga imajo v tej ječi trpeti. Kakor z največjim in najzlobnišim hudodelnikom, tako ravna Prusi z njimi: vteknoli sa jih v luknjo št. 25. ter pridjali na vsakej strani za sosede navadne hudobneže, tate, goljufe, črez 2 mesca niso smeli sv. meše služiti, postiljati in izmetati so si morali sami in le zavoljo bolehnosti so jim dovolili, da hrano od Ostrovskega prošta dobivajo. Že iz začetka jih je redko kedaj smel kdo obiskati, zdaj pa celo nihče več. Tinta in papir se skoro vsakemu hudodelniku pusti, da si kaj zapiše, kardinalu pa ne, in celo olovko (bleištift) so jim odvzeli. — Vse to trpljenje pa prenašajo kardinal z največjo udanostjo v božjo voljo, češ da s svojo molitvijo in trpljenjem več svoje škofiji koristijo, kakor z največjim drugim delom ali trudom.

Gospodarske stvari.

M. Navazanje in raztroševanje gnoja po zimi.

Hlevni gnoj na gnojišču ne sme več časa na kupu ležati, kakor da popolnem zavreje, kar se na tem spozna, da se slama lahko pretrgati in pa gnoj ročno in lahko z vilami kidati in na voz nalagati zamore. Če se več časa na kupu pusti, tedaj vedno bolj in bolj zavreja in slednjič tako zavreje, da se večji del gnojivnih snovi brezkoristno v zrak izkadi. To se gotovo zgodi, če se gnoj celo zimo na gnojišču pušča. Namesto 10 vozov dobrega ima kmetovalec le 5 vozov špehatega in preperelega gnoja, ki se potem na polju v neko ogljnato ali šotasto tvarino spremeni. Popisano ravnanje z gnojem je tedaj jedna največjih potrat, kterih se kmetovalci le še prepogosto krive storé.

Ko se hlevni gnoj na njive razvozi, se ne sme nikdar zopet na majhnih kopicah ležati pustiti; marveč se mora brž ko mogoče skrbno po polju raztrositi. Na takih kupih gnoj dalje vré in gnije in potem takem se na polju ravno tisto